

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **V. M.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, bytem x, zastoupený panem T. M., obecným zmocněncem, nar. x, bytem x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, č. j. OAM-402/ZA-ZA08-K07-2014, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 14. 1. 2015, č. j. OAM-402/ZA-ZA08-K07-2014, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, ani nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Žalobce namítl, že má důvodnou obavu z pronásledování za to, že odešel ze země a v případě návratu do vlasti bude hned na hranicích zadržen a eskortován do „separatistických

bojů“. Dále uvedl, že nemá dokončené vzdělání, musel ho přerušit z důvodů války na Ukrajině a povolávacího rozkazu. Dále žalobce nesouhlasil s vyjádřeními MZV ČR o situaci na Ukrajině a obvinil MZV ČR a ukrajinskou vládu z podávání zkreslených informací o bezpečnostní situaci na Ukrajině.

V doplnění žaloby uvedl, že napadá rozhodnutí MV ČR ve věci mezinárodní ochrany z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále zopakoval námitky již uvedené v žalobě z 26. 2. 2015.

Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se dostatečným způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal s aktuálním politickým děním na Ukrajině, zabýval se v této souvislosti i obavou žalobce spojenou s povoláním do armády a s účastí v případném ozbrojeném konfliktu se separatisty. V rozhodnutí prezentovaný názor vychází z ustálené judikatury správních soudů v ČR, odpovídá i ostatním mezinárodním dokumentům, zejména Úmluvě o právním postavení uprchlíků. Žalovaný trvá na tom, že samotné povolání k výkonu vojenské služby není pronásledováním z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské skupině nebo politického přesvědčení, byť by výkon této služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích či válečném konfliktu. Pokud jde o aktuální politickou bezpečnostní situaci, žalovaný ji vyhodnotil způsobem odpovídajícím dostupným informacím. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na jihu a jihovýchodě země. Místo posledního pobytu žalobce v západní části je od problematických oblastí vzdálené a není střety ukrajinských vojsk se separatisty zasaženo, navíc ukrajinská vláda se snaží bezpečnostní problémy v této části země řešit. Žalobce by v případě návratu nebyl stížen významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí na Ukrajině než většina obyvatel regionu, odkud odešel; tato situace je reakcí na obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, a nelze v nich spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany.

Dále žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce o poskytování zkreslených informací ze strany MZV ČR o situaci na Ukrajině, které nijak blíže nekonkretizuje; za daného stavu nelze dle žalovaného tuto námitku vyhodnotit jinak, než jako ničím nepodloženou spekulaci žalobce bez konkrétního obsahu.

Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 21. 8. 2014 podal výše jmenovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), v níž uvedl, že svoji vlast opustil dne 12. 8. 2014 a k důvodům svého odjezdu z vlasti uvedl, že je mobilizace a berou všechny mladé lidi. V případě návratu do vlasti se obává odvodu do armády, bude muset do války.

V průběhu pohovoru, konaného dne 28. 8. 2014, žalobce vypověděl, že Ukrajinu opustil v srpnu roku 2014 z toho důvodu, že očekával, že mu každou chvíli přijde povolávací rozkaz a hned by ho poslali bojovat. A opravdu, když už byl v ČR, povolávací rozkaz přišel. Základní vojenskou službu nevykonával, protože studoval a kvůli studiu měl odklad. Normálně by na vojnu nešel, protože už podal žádost o studium na vysoké škole a přijali ho. V září měl začít studovat, dostal se na dvě vysoké školy, jedna byla Černovecká univerzita a druhá byla Vinnická univerzita. Měl studovat dále ve zdravotnictví, nejdříve obecné studium, a poté si zvolit specializaci. Délka obecného studia měla být 3 roky, a pak 2 nebo 3

roky studium na specializaci. Povolávací rozkaz očekával z toho důvodu, že první povolávací rozkaz již přišel, nepřevzal ho osobně, ignoroval ho. Proto by mu ten druhý povolávací rozkaz měli každou chvíli doručit osobně a hned by ho odvedli s sebou. První povolávací rozkaz přišel v zimě, v lednu nebo únoru roku 2014, byl zrovna na praxi v čortkivské státní nemocnici. Jejich vláda vydala takové nařízení, kterým se odvádí všichni muži od 18 do 40 nebo 50 let, neví přesně, do armády. V době jejich odjezdu odváděli z jejich města mladé muže do armády. U nich k žádným bojovým operacím nedošlo, ale do jejich města přijížděla spousta uprchlíků z východu a na vojnu posílali obyvatele západních oblastí, mladé muže. Ty uprchlíky z východu zpět neposílali, aby šli bojovat, těm se poskytovala ochrana. Je, ze západu, kteří neměli s boji nic společného, posílali na východ bojovat.

Dne 14. 1. 2015 rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud se povinnost nastoupit do armády týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v září roku 1979, *„člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě“*.

Dále uvedl, že přestože je bezpečnostní situace na jihu a východě Ukrajiny aktuálně složitá, a to zejména v důsledku separatistických tendencí místního ruskojazyčného obyvatelstva, které jsou minimálně podporovány, ne-li přímo organizovány, ze strany Ruské federace, nelze na základě výše citovaných informací hovořit o tom, že by na Ukrajině v současnosti probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. Dle výše uvedených zpráv dochází pouze k lokálním střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci na jihovýchodě Ukrajiny, zejména tedy v Doněcké oblasti a dalších městech regionu, situace na západě a středu země je však klidná. K situaci ve Vinnické oblasti, tedy místu žadatelova pobytu ve vlasti, výše uvedené zprávy uvádějí, že se této oblasti nepokoje vyhnuly a úspěšně zde proběhly i prezidentské volby a oblast se nachází pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, která proklamuje vládu demokracie a práva. Vinnická oblast s problematickými oblastmi Doněckou a Luhanskou přímo nesousedí a místo trvalého pobytu žadatele tak není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů nijak zasaženo.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že by po návratu byl ihned zadržen a poslán do „separatistických bojů“. Tato námitka není důvodná. Žalovaný zcela správně uvedl, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností a soud

k tomu dodává, že povinnost bránit svou vlast pokládá za jednu ze základních občanských povinností, která sama o sobě nemůže být azylově relevantní, přestože je nepochybně spojena s rizikem zranění či úmrtí v důsledku nasazení v bojových operacích. Pro úplnost soud dodává, že z informací o zemi původu shromážděných ministerstvem vnitra (a ani z dokumentů, známých soudu z jeho úřední činnosti) nikterak nevyplyvá, že by v Ukrajinské armádě existovala praxe trestání rekrutů, kteří v minulosti nenastoupili do armády, jejich zařazením do bojových operací.

Žalobce dále zpochybnil správnost informací o zemi původu. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný shromáždil množství informací z vládních i nevládních zdrojů (např. ministerstvo zahraničních věcí, Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nebo Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě) a žalobce nijak nespecifikoval, jaké informace pokládá za nesprávné a zkreslené, ani z jakých důvodů. Soud proto souhlasí se žalovaným, že tvrzení žalobce je toliko ničím nepodloženou spekulací bez konkrétního obsahu.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová